

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “ความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร” จากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบจากสื่อเหล่านั้น พบว่า แนวคิดทฤษฎีเรื่องการบ่มเพาะทางวัฒนธรรม (Cultivation Theory) และแนวคิด The General Aggression Model (GAM) มีความเชื่อมโยงกันในการที่นำมาวิเคราะห์ผลกระทบจากสื่อโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาความรุนแรงและนำไปสู่การส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมความรุนแรงต่อผู้ชมได้ และแนวคิดเรื่องตัวชี้วัดความรุนแรงเป็นการอธิบายถึงขั้นตอนการพัฒนาตัวชี้วัดซึ่งควรนำมาใช้กับการทดสอบตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ โดยงานวิจัยฉบับนี้มีการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี และการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

1. แนวคิดเรื่องการบ่มเพาะทางวัฒนธรรม (Cultivation Theory)
2. แนวคิดของ The General Aggression Model (GAM)
3. แนวคิดเรื่องตัวชี้วัด
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด/ทฤษฎี

1. แนวคิดเรื่องการบ่มเพาะทางวัฒนธรรม (Cultivation Theory)

“โลกนี้คือละคร” “ชีวิตคือละคร” หรือ หากมีใครกล่าวว่า “ละครคือส่วนเสี้ยวของชีวิตที่ถูกจัดแต่งอย่างมีศิลปะให้ปรากฏแก่ผู้ชม” (อวยพร พานิช และคณะ, 2548 : 333) ซึ่งจากข้อความดังกล่าวนี้ส่งผลให้ละครโทรทัศน์นั้นเป็นความบันเทิงที่ได้รับความสนใจจากผู้ชมเสมอมาจนในบางครั้งบางบาทบาทของตัวละครนั้นมีความใกล้เคียงกับชีวิตมนุษย์อย่างแท้จริง

John Dryden นักเขียนบทละครและนักวิจารณ์ในศตวรรษที่ 17 กล่าวว่า ละคร หมายถึง ภาพขอความนึกคิดที่เหมือนจริงของธรรมชาติของมนุษย์ (lively image of human nature) (อรนุช เลิศจรรรยา, 2558 : 73)

อุษณีย์ ศิริสุนทรไพบูลย์ (2552 : 239) ได้นิยามรายการละครโทรทัศน์ (drama programme) หมายถึง รายการที่สะท้อนหรือจำลองเหตุการณ์ สถานการณ์สมมุติ โดยการกำหนด

แนวเรื่อง โครงเรื่อง เหตุการณ์ สถานที่ ตัวละคร การแสดง บทสนทนาให้มีความขัดแย้งหรือการเผชิญหน้า เพื่อดึงดูดความสนใจให้คนติดตามจนมีอารมณ์คล้อยตาม และมีอารมณ์ตื่นเต้น ตึงเครียดมากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงจุดตื่นเต้นสูงสุด แล้วคลี่คลายปัญหาหรือความขัดแย้งไปในทางที่สร้างความพึงพอใจแก่คนดูในที่สุด

คมสัน รัตนสิมะกุล (2555 : 314-315) กล่าวถึงประเภทของรายการวิทยุโทรทัศน์ว่ามี 4 ประเภท คือ

1. ละครชุดขนาดยาว (serial drama or soap opera) หมายถึง ละครที่มีการนำเสนออย่างต่อเนื่องไปที่ละตอนจนจบ โดยใช้ผู้แสดงชุดเดียวกัน ละครชุดมีความยาวตั้งแต่ 12-20 ตอน ออกอากาศเป็นประจำในช่วงเวลาหลัก (prime time) สัปดาห์ละ 2-3 วัน
2. ละครชุดขนาดสั้น (mini-series) หมายถึง ละครที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกันความยาวตั้งแต่ 2-8 ตอนจบ ซึ่งมักจะออกอากาศสัปดาห์ละครึ่ง หรือออกอากาศต่อเนื่องกันไปทุกวันจนจบ ละครแบบนี้ไม่นิยมผลิตในประเทศไทย ส่วนมากผลิตในวาระหรือโอกาสพิเศษ เช่น ละครเทิดพระเกียรติ ละครเทิดพระคุณของพ่อแม่
3. ละครสั้นจบในตอน (anthology series) หมายถึง ละครที่จบในตอน โดยเนื้อหาแต่ละตอนไม่มีความเกี่ยวเนื่องกัน แต่แนวของละครจะไปในทิศทางเดียวกัน และนักแสดงจะไม่ใช้ชุดเดียวกันโดยตลอด
4. ละครสั้นชวนหัวหรือละครตลกตามสถานการณ์ (situation comedy) หมายถึง ละครที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตคนธรรมดาทั่วไป โดยกำหนดสถานการณ์ให้เกิดขึ้นในครอบครัวหรือที่ทำงาน ซึ่งตัวแสดงจะมีมุขตลกที่เกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์ มีมุขตลกซ้ำ ๆ หรือมีคำพูดที่ติดปาก ส่วนใหญ่มีฉากประจำหรือฉากหลักเพียง 2-3 ฉาก และมีตัวแสดงอยู่ 7-10 คน

จากนิยาม ความหมายและประเภทของรายการวิทยุโทรทัศน์ข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่ารายการละครวิทยุโทรทัศน์มีลักษณะพิเศษในความใกล้ชิดกับผู้ชมหรือในบางครั้งมีการนำเค้าโครงความจริงของชีวิต สถานการณ์หรือเหตุการณ์ในโลกแห่งความเป็นจริงนำไปสู่การนำเสนอในรูปแบบของละครวิทยุโทรทัศน์ จึงทำให้ละครวิทยุโทรทัศน์มีความแตกต่างอย่างชัดเจนจากรายการวิทยุโทรทัศน์ประเภทอื่นๆ ผู้วิจัยจึงเลือกรายการละครโทรทัศน์นำมาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ และนำแนวคิดเรื่องการบ่มเพาะทางสังคม (Cultivation Theory) ถูกพัฒนาโดย George Gerbner โดยในปี 1969 Gerbner ได้นำแนวทางการบ่มเพาะทางวัฒนธรรมมาใช้ในการวิเคราะห์เรื่องผลกระทบจากสื่อผลกระทบจากรายการโทรทัศน์ เนื่องมาจากสื่อเข้ามามีบทบาททางสังคม และสื่อที่มีการนำเสนอเนื้อหาความรุนแรงแทรกอยู่เสมอ ต่อมา Gerbner ได้มา Violence Index หรือ ตัวชี้วัดความรุนแรง

เพื่อนำมาวิเคราะห์เนื้อหาในรายการโทรทัศน์ช่วงเวลาที่ผู้ชมรายการโทรทัศน์มากที่สุด (prime time) เพื่อทดสอบปริมาณของเนื้อหาความรุนแรงที่มีการนำเสนอในรายการโทรทัศน์ และนำไปสู่ความเชื่อโยงระหว่างสื่อโทรทัศน์กับพฤติกรรมความรุนแรงของผู้ชมหลังจากรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาความรุนแรง อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาข้อมูลในการสังเกตการณ์ Gerbner พบว่า อาชญากรรมและความรุนแรงที่พบรายการโทรทัศน์มีมากกว่าในสังคมของความเป็นจริงหลายเท่า และสิ่งนี้จะกลายเป็นระบบข่าวสารการบ่มเพาะแก่เด็กและเยาวชนที่จะนำโลกของโทรทัศน์มาเปรียบเทียบกับจิตใจในโลกของความจริงโดยใช้ความรุนแรง (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2557:245-246)

George Gerbner (อ้างถึงใน Richard West and Lynn H.Turner, 2010 : 386) กล่าวว่า โทรทัศน์มีพลังที่ผลักดันและมีอิทธิพลต่อผู้ชม โดย Gerbner ได้ให้คำตอบเกี่ยวกับสื่อโทรทัศน์ว่ามีลักษณะ 3B ดังนี้

1. Blurring หมายถึง โทรทัศน์สร้างความไม่กระจ่างชัดเกี่ยวกับสังคมให้เกิดขึ้นกับผู้ชม
2. Blending หมายถึง โทรทัศน์ผสมผสานสร้างความเป็นจริงของมนุษย์กับวัฒนธรรมกระแสหลักให้ออกมาเป็นวัฒนธรรมของรายการโทรทัศน์
3. Bending หมายถึง โทรทัศน์มีแนวคิดหลักในการรักษาผลประโยชน์ของสถานีโทรทัศน์และผู้สนับสนุนรายการ

ลักษณะอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ข้างต้นนั้นจะเห็นได้ชัดว่า โทรทัศน์เข้ามาทำการบ่มเพาะทางวัฒนธรรมและสังคมต่อผู้ชมรายการโทรทัศน์และเข้าใจถึงหลักเกณฑ์การเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มีต่อผู้ชมที่เสพติดรายการโทรทัศน์ แนวคิดการบ่มเพาะทางวัฒนธรรมมีกระบวนการในการวิเคราะห์สารในรายการโทรทัศน์เพื่อตรวจสอบการบ่มเพาะทางวัฒนธรรม ที่เรียกว่า Cultivation Research Developed (Richard West and Lynn H.Turner, 2010 : 382-283) มีกระบวนการในการศึกษาเรื่องสื่อที่มีความรุนแรง ดังนี้

1. วิเคราะห์เนื้อหาสารในรายการโทรทัศน์ ตรวจสอบรายการโทรทัศน์โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหารายการที่ลักษณะในการนำเสนอ ภาพลักษณ์ แนวของเรื่อง (Theme) ค่านิยม การถ่ายทอดผ่านภาพและเสียงในรายการโทรทัศน์
2. สร้างแนวทางการตั้งคำถามกับผู้ชมรายการโทรทัศน์ พัฒนาคำถามให้เกิดความเข้าใจต่อผู้ชมรายการโทรทัศน์ถึงลักษณะของการรับชมตามความจริงของผู้รับสาร
3. เก็บข้อมูลจากผู้ชม ผู้ตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับชมจากรายการโทรทัศน์ เช่น รับทราบอะไรได้บ้างจากการรับชมรายการโทรทัศน์ หรือมีปริมาณการรับชมเช่นใด เป็นต้น
4. นำผลที่ได้จากการเก็บข้อมูลจากผู้ชมมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคมของผู้ชมแต่ละกลุ่ม โดย Gerbner กล่าวถึงการบ่มเพาะทางวัฒนธรรมว่า ความ

แตกต่างที่เกิดขึ้นมาจากผู้ชมที่มีการรับชมรายการโทรทัศน์ในปริมาณมากกับผู้ชมรายการโทรทัศน์ในปริมาณน้อย ย่อมจะส่งผลต่อการยอมรับสื่อที่มีเนื้อหาความรุนแรง

จาก Cultivation Research Developed ของแนวคิดเรื่องการบ่มเพาะทางวัฒนธรรม ผู้วิจัยได้นำแนวทางการวิเคราะห์ผู้ชมรายการดังกล่าวมาเป็นแนวทางการสร้างแบบสอบถามเพื่อนำไปสอบถามชายไทย วัยรุ่นจนถึงผู้ใหญ่ อายุระหว่าง 12-60 ปี ที่อาศัยในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อตอบคำถามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชาย

2. แนวคิด The General Aggression Model (GAM)

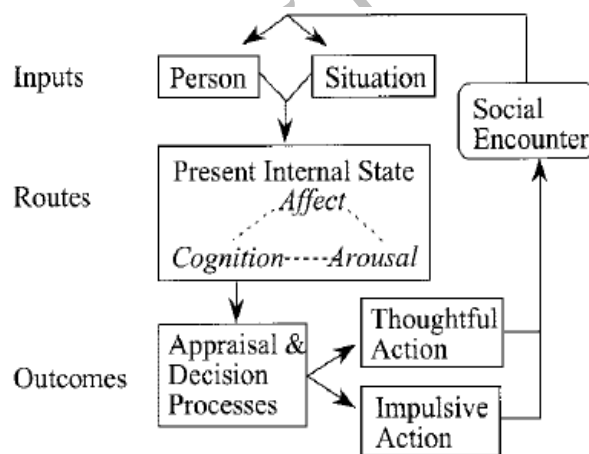
แนวคิด The General Aggression Model (GAM) เพื่อนำมาเป็นการศึกษาผลกระทบเรื่องความรุนแรงที่เกิดต่อผู้รับสารจากสื่อที่มีเนื้อหาของความรุนแรง ผู้คิดค้นแนวคิดนี้คือ Craig A. Anderson และ Brad J. Bushman ซึ่งทั้งสองคนเป็นนักวิจัยที่ให้ความสนใจเรื่องสื่อที่มีเนื้อหาของความรุนแรงและเกิดผลกระทบต่อผู้รับสาร แนวคิดนี้เป็นการพัฒนาโดยรวมความคิดของโมเดลต่างๆ ที่อธิบายเรื่องของผลกระทบของสื่อที่มีความรุนแรง เช่น Social Learning Theory (Bandura) Social Cognitive Theory (Bandura) Affective Aggression Model (Green) และ Script Theory (Huesmann) แนวคิดนี้เป็นการแสดงถึงผลกระทบของสื่อจะส่งผลต่อพฤติกรรมที่มีความก้าวร้าวและความรุนแรงรวมถึงนำไปสู่การแก้ไขข้อผิดพลาดและช่องว่างของทฤษฎีอื่น ๆ

The General Aggression Model (GAM) แนวคิดนี้มาใช้ในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ 3 ประเด็นดังนี้ (Anderson, Gentil and Buckley, 2006)

1. แนวคิด The General Aggression Model (GAM) ใช้ในการอธิบายรายละเอียดของผลกระทบจากสื่อที่เกิดขึ้น
2. ตามหลักการของแนวคิด The General Aggression Model (GAM) เป็นแนวทางเพิ่มเติมในการอธิบายพัฒนาการของความเสถียรและมีวิธีการที่ยืดหยุ่นในการวิเคราะห์สื่อ
3. การศึกษาจะเป็นแนวทางให้แนวคิด The General Aggression Model (GAM) ในการทดสอบแนวคิดที่สร้างสรรค์ มีการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับสมมติฐานที่ตั้งขึ้นเพื่อทดสอบแนวคิด

แนวคิด The General Aggression Model หรือ GAM แนวคิดนี้ยอมรับว่าพฤติกรรมก้าวร้าวมีผลกระทบต่อผู้รับสารในส่วนของบุคลิกภาพที่มีความหลากหลายกับในส่วนของสถานการณ์ที่มีความหลากหลาย แนวคิด GAM เป็นกระบวนการเริ่มต้น เลียนแบบและเรียนรู้แบบเป็นกลไกโดยมาจากเนื้อหาของสื่อที่มีความรุนแรง โดยแสดงถึงตัวผู้รับสารที่มีความก้าวร้าวคือในส่วนของ

เรียนรู้ แสดงรูปแบบได้อย่างไรคือในส่วนของการเลียนแบบตามตัวอย่าง และมีกลไกของโครงสร้างในการรับรู้ เรียนรู้เรื่องโครงสร้าง อารมณ์และพฤติกรรมที่นำไปสู่ความก้าวร้าว (Anderson & Bushman, 2002) แนวคิดนี้แสดงถึงผลกระทบต่อผู้รับสารทั้งระยะสั้นและระยะยาวโดยผลกระทบในช่วงสั้นสำหรับสื่อที่มีความรุนแรงนั้นสามารถนำมาใช้ในการทดลองเกี่ยวกับความคิดและความสัมพันธ์ของผลกระทบที่แสดงออกถึงความก้าวร้าว และมีผลต่อการสร้างทัศนคติที่เป็นปฏิปักษ์หรือสร้างให้เกิดความก้าวร้าว ความเชื่อ ความคาดหวัง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ L. Rowell Huesmann (2007) ที่ได้ศึกษางานวิจัยหลายฉบับที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบของสื่อที่มีความรุนแรงแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของสื่อที่มีความรุนแรงและนำไปสู่ผลกระทบได้ 2 ลักษณะ คือ ระยะสั้น และระยะยาว ซึ่ง L. Rowell Huesmann อธิบายลักษณะของความก้าวร้าวและความรุนแรงที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่แสดงออกว่า ผู้รับสารมองว่าความก้าวร้าวและความรุนแรงคือ การโต้แย้งแสดงเหตุผลมากกว่าการแสดงความก้าวร้าว รูปแบบของความก้าวร้าวในปัจจุบันมีหลายรูปแบบ ซึ่งไม่จำเป็นว่าต้องแสดงออกทางกายภาพเท่านั้น การไม่แสดงออกหรือความเจ็บก็ถือว่าเป็นความก้าวร้าวได้ เพราะนั้นอาจแสดงถึงความไม่พอใจ ความไม่ใส่ใจหรือความละเลยซึ่งถือได้ว่าเป็นความรุนแรงอีกรูปแบบหนึ่ง

ภาพที่ 2.1 The General Aggression Model (Anderson & Bushman, 2002)

จากภาพที่ 2.1 The General Aggression Model เป็นแนวคิดที่มองว่าการรับสื่อที่มีเนื้อหาความรุนแรงนั้น จะมีความเสี่ยงที่จะเกิดความก้าวร้าวและแสดงพฤติกรรมรุนแรง โดยแบ่งองค์ประกอบของกระบวนการในแนวคิดนี้เป็น 3 ส่วน คือ (วัชรินทร์ จามจรี, 2550)

ส่วนที่ 1 Inputs เป็นส่วนที่ผู้รับสารเปิดรับสาร ซึ่งมีองค์ประกอบ 2 ลักษณะดังนี้

1.1 Person การศึกษาเรื่องราวของบุคคลซึ่งส่งสมประสบการณ์ที่มาจากในอดีตและความสามารถในการเผชิญหน้ากับเรื่องที่เกิดขึ้น องค์ประกอบเกี่ยวกับบุคคล ทั้งเรื่องเพศ ค่านิยม ทักษะ ทักษะ ความเชื่อ ความรู้สึก ความรู้สึกรู้สึกและพฤติกรรม ซึ่งคือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

1.2 Situation สถานการณ์ที่เป็นตัวกระตุ้นหรือสถานการณ์ที่แนะนำหรือชักจูงให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งประกอบไปด้วย สัญญาณความก้าวร้าว การกระตุ้น ความคับข้องใจ การได้รับบาดเจ็บและความไม่ได้รับความสะดวกสบาย และยาหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ก็เป็นสิ่งกระตุ้นให้เพิ่มระดับพฤติกรรมความก้าวร้าว

ส่วนที่ 2 Routes เป็นส่วนของการประมวลผลภายในตัวบุคคลผู้รับสารมีองค์ประกอบ 3 ส่วนซึ่งเป็นตัวแปรที่เกิดจากกระบวนการภายในของบุคคลและกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมมีรายละเอียดดังนี้

2.1 Cognitive (ความรู้คิด) ความรู้คิดภายในตัวบุคคลต่อการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าว ซึ่งประกอบไปด้วย

2.1.1 Hostile thought หรือ ความคิดมุ่งร้าย ตัวแปรบางตัวมุ่งให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวมีความสัมพันธ์กับความคิดภายใน จำนวนความถี่ของสิ่งเร้าที่เข้ามากระตุ้นเข้ามาในความคิดและความจำทำให้เกิดความคิดในระยะเวลานั้นได้

2.1.2 Scripts เมื่อเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรงหรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีความก้าวร้าว จะเกิดการเรียนรู้ว่าความก้าวร้าวรุนแรงนั้นมีลักษณะอย่างไร Scripts จะรวมเอารายละเอียดของพฤติกรรมในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ กัน เมื่อเกิดบ่อยขึ้นก็จะกลายเป็นแบบแผนของพฤติกรรม และยังสามารถเปลี่ยนความคาดหวังและเจตนาของบุคคลในการแสดงพฤติกรรม ซึ่งก่อให้เกิดความสำคัญในพฤติกรรมทางสังคมอีกด้วย

2.2 Affect (ความรู้สึก) เป็นตัวแปรหนึ่งทำให้เกิดผลต่อพฤติกรรม ซึ่งมีองค์ประกอบและรูปแบบของการเกิดพฤติกรรมดังต่อไปนี้

2.2.1 Mood and emotion หรือ อารมณ์และความรู้สึก ตัวแปรที่ส่งผลโดยตรงต่อความรู้สึกจะถูกสร้างขึ้นหลังการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวออกไปแล้ว การอยู่ในสภาวะที่มีความไม่สะดวกสบายสามารถเพิ่มความรู้สึกด้าน

ลบทั้งในระดับที่ไม่มีอารมณ์รุนแรงถึงระดับที่มีอารมณ์รุนแรง ดังนั้นในตัวบุคคลหนึ่งจะมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกที่มึนงงหลายรูปแบบ

2.2.2 Expressive motor response หรือ แรงขับเคลื่อนการตอบสนองเป็นการตอบสนองทางความรู้สึกที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติซึ่งเป็นการแสดงออกที่เกิดขึ้นทางสีหน้าที่ได้รับบาดเจ็บอย่างกะทันหันหรือแม้แต่การแสดงความเจ็บปวดจากการที่ได้รับวัคซีนของเด็กทารกแรกเกิด

2.3 Arousal (ความตื่นตัว) สภาวะร่างกายที่เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในหลายด้าน เช่น อัตราการเต้นของหัวใจ เลือดสูบฉีดแรงขึ้นเป็นผลให้บุคคลมีความร้อนผ่าวที่บนใบหน้า ความตื่นตัวนี้สามารถวัดได้ด้วยเครื่องวัดทางสรีระหลายชนิด เช่น การวัดอัตราเต้นของหัวใจ หรือระดับการสูดดมโลหิต คนส่วนมากได้รับประสบการณ์การโจมตีด้วยวาจาหรือการทำร้ายร่างกาย จะเกิดความตื่นตัวและพร้อมจะตอบสนองเป็นความก้าวร้าวได้

องค์ประกอบ 3 ส่วนทั้ง Cognitive, Affect และ Arousal มีความเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน ซึ่งการเกิดพฤติกรรมที่เกิดจากความคิดและความตื่นตัวจะไปกระตุ้นความรู้สึกและเกิดกระบวนการความคิดในสมองหลาย ๆ ครั้ง และพฤติกรรมที่แสดงออกมาสามารถอธิบายจากกระบวนการต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการแสดงออกโดยไตร่ตรองและอัตโนมัติโดยยากที่จะควบคุม

ส่วนที่ 3 Outcomes เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาของบุคคล จะเป็นผลที่เกิดจากตัวแปรที่ผ่านเข้ามาในส่วนของการกระบวนการประเมินและตัดสินใจ (Appraisal & Decision Process) ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับความคิด ความรู้สึกและความตื่นตัว ในทันทีที่มีการประเมินสถานการณ์เพื่อจะแสดงพฤติกรรมทั้งในสถานการณ์ที่มีหรือไม่มีสิ่งเร้าเข้ามากระตุ้น คุณลักษณะของบุคคลในแต่ละคนจะมีส่วนเข้ามามีผลในการเกิดพฤติกรรมด้วยเช่นกัน

โดยผลตอบสนองหรือผลลัพธ์จากกระบวนการภายในของบุคคล ผลลัพธ์ที่ออกมามี 2 ประการอันได้แก่ความสำคัญและเป็นที่น่าพอใจหรือไม่ ซึ่งมีการแสดง 2 ประเภทดังนี้

3.1 Thoughtful action การแสดงออกโดยการใช้ความคิด การกระทำอย่างรอบคอบที่ไตร่ตรอง มีระบบของการประเมินซ้ำ (Reappraisal) ในตัวความคิดของแต่ละบุคคล

3.2 Impulsive action การแสดงออกอย่างทันทีทันใด การกระทำที่ไม่ได้ยั้งคิด

องค์ประกอบของกระบวนการในแนวคิดนี้มีสิ่งที่น่าสนใจคือ Social Encounter ที่เรียกว่า การเผชิญหน้าหรือการพบสังคม เช่น ถ้าบุคคลเคยได้รับประสบการณ์จากความก้าวร้าวที่เข้ามากระตุ้นหรือการได้เห็นการตอบสนองจากตัวแบบแล้วมีการแสดงพฤติกรรมออกมาต่อสถานการณ์นั้น

ตามการเรียนรู้ในอดีตก็เท่ากับว่าเด็กได้เรียนรู้ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นและพร้อมที่จะตอบสนองได้อย่างทันทีทันใดต่อสถานการณ์เดียวกันนี้

จากกระบวนการวิเคราะห์ของแนวคิด The General Aggression Model จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ร่วมกับการใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของเพศชาย 400 คน ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมความรุนแรงที่เกิดจากการนำเสนอเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์

3. แนวคิดเรื่องตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดเป็นสิ่งที่ช่วยบ่งบอกคุณลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ให้เข้าใจเป็นรูปธรรมได้แม้ในกรณีของมิติทางสังคมซึ่งเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพที่มีลักษณะเป็นนามธรรมก็สามารถนำมาสร้างเป็นตัวชี้วัดทางสังคมได้ด้วยการกำหนดค่าเป็นตัวเลขในเชิงปริมาณ โดยอาศัยวิธีการคณิตศาสตร์หรือทางสถิติประกอบ ดังนั้น ตัวชี้วัดในทางสังคม จึงเป็นสิ่งที่แสดงออกเป็นตัวเลขที่ชี้วัดแง่มุมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิดทางสังคมที่เป็นนามธรรมให้เป็นที่เข้าใจได้ภายใต้ระบบสารสนเทศที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นิยามเชิงปฏิบัติการในการวิเคราะห์และการติดตามผลเป็นเชิงปริมาณไม่สามารถนำมาอธิบายเป็นตัวเลขได้ชัดเจน คุณสมบัติของสิ่งที่ต้องการวัดว่า สามารถนำมาวัดจากสิ่งใด มีตัวแปรหรือองค์ประกอบอะไรที่สามารถนำมาใช้เป็นตัวแทน (Representative Indicator) โดยอาศัยการอ้างอิงจากแนวคิด ทฤษฎี กำหนดค่าน้ำหนักตัวแปรแต่ละตัวตามลำดับความสำคัญ หรือใช้วิธีการทางสถิติแล้วนำมาประมวลผลวิเคราะห์ของสิ่งที่ต้องการวัดว่ามีองค์ประกอบใด โดยให้ค่านิยามคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการวัดให้มองเห็นเป็นรูปธรรมชัดเจนหรือระบุข้อความที่เข้าใจได้ (พระมหาสุทิตย์ อากาศโร และ เขมรวิญญู อินทสุวรรณ, 2553)

ลักษณะและคุณสมบัติที่สำคัญของตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดนอกจากจะเป็นสิ่งที่บ่งชี้หรือบ่งบอกปรากฏการณ์ที่แสดงถึงความเปลี่ยนแปลง ความก้าวหน้า และความสำเร็จในมิติต่าง ๆ แล้ว ตัวชี้วัดนั้นควรมีลักษณะและมีคุณลักษณะและมีคุณสมบัติที่เหมาะสมต่อการวัดหรือการประเมินในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม นับตั้งแต่ระดับองค์กร ชุมชน เครือข่ายไปจนถึงในระดับนโยบาย ซึ่งลักษณะและคุณสมบัติของตัวชี้วัดที่เหมาะสมนั้นจะช่วยให้เกิดการประเมินผลหรือใช้บ่งชี้สิ่งที่จะวัดและประเมินผลได้อย่างถูกต้องเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ในที่นี้จะกล่าวถึงลักษณะและคุณสมบัติที่เหมาะสมของตัวชี้วัดในทัศนะของนักวิชาการมีดังนี้ (พระมหาสุทิตย์ อากาศโร และ เขมรวิญญู อินทสุวรรณ, 2553)

1. ความตรง (Validity) ตัวชี้วัดที่ดี จะต้องบ่งชี้ได้ตามคุณลักษณะที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ซึ่งมีลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือ

1.1 มีความตรงประเด็น (Relevant) ตัวชี้วัดต้องชี้วัดตรงประเด็นมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์ หรือเกี่ยวข้องโดยตรงกับคุณลักษณะที่มุ่งวัด เช่น GPA ใช้เป็นตัวชี้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไป

1.2 ความเป็นตัวแทน (Representative) ตัวชี้วัดจะต้องมีความเป็นตัวแทนคุณลักษณะที่มุ่งวัด หรือมีมุมมองที่ครอบคลุมองค์ประกอบที่สำคัญของคุณลักษณะที่มุ่งวัดอย่างครบถ้วน เช่น อุณหภูมิร่างกายเป็นตัวชี้วัดสภาวะการมีไข้ของผู้ป่วย

2. ความเที่ยง (Reliability) ตัวชี้วัดที่ดี จะต้องบ่งชี้คุณลักษณะที่มุ่งวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ คงเส้นคงวา หรือบ่งชี้ได้คงที่เมื่อวัดซ้ำในช่วงเวลาเดียวกัน ซึ่งมีลักษณะสำคัญดังนี้

2.1 ความเป็นปรนัย (Objectivity) ตัวชี้วัดต้องชี้วัดได้อย่างเป็นปรนัย การตัดสินใจเกี่ยวกับค่าของตัวชี้วัดควรขึ้นอยู่กับสถานะที่เป็นอยู่ หรือคุณสมบัติของสิ่งนั้นมากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับความรู้สึกตามอัตวิสัย

2.2 มีความคลาดเคลื่อนต่ำ (Minimum Error) ตัวชี้วัดต้องชี้วัดได้อย่างมีความคลาดเคลื่อนต่ำ ค่าที่ได้จะต้องมาจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ

3. ความเป็นกลาง (Neutrality) ตัวชี้วัดที่ดีจะต้องชี้วัดด้วยความเป็นกลางปราศจากความลำเอียง (Bias) ไม่น้อมเอียงเข้าหาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ไม่ชี้นำโดยการเน้นการบ่งชี้เฉพาะลักษณะความสำเร็จหรือความล้มเหลวหรือความไม่ยุติธรรม ยกตัวอย่างเช่น ตัวชี้วัดผลผลิตภาพของแรงงาน (Labor Productivity) ซึ่งวัดด้วยอัตราส่วนระหว่างรายได้ต่อค่าใช้จ่ายแรงงาน เมื่อนำตัวบ่งชี้ไปใช้ในหน่วยงานประเภทผลิตและประเภทบริการนั้น ต้องใช้บุคลากรจำนวนมาก ส่วนการปฏิบัติงานประเภทการผลิตใช้เครื่องจักรกลมากกว่าแรงงาน

4. ความไว (Sensitivity) ตัวชี้วัดที่ดีจะต้องมีความไวต่อคุณลักษณะที่มุ่งวัด สามารถแสดงความผันแปร หรือความแตกต่างระหว่างหน่วยวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจน โดยตัวชี้วัดจะต้องมีมาตรฐานและหน่วยวัดที่มีความละเอียดเพียงพอ สามารถที่จะวัดความแตกต่างระหว่างหน่วยวิเคราะห์ได้อย่างถูกต้อง

5. สะดวกในการนำไปใช้ (Practicality) ตัวชี้วัดที่ดีจะต้องสะดวกในการนำไปใช้ ซึ่งมีลักษณะสำคัญดังนี้

5.1 เก็บข้อมูลง่าย (Availability) ตัวชี้วัดที่ดีจะต้องสามารถนำไปใช้วัด หรือเก็บข้อมูลได้สะดวก สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตรวจ นับ วัดหรือสังเกตได้ง่าย

5.2 แปลความหมายง่าย (Interpretability) ตัวชี้วัดที่ดีควรให้ค่าการวัดที่มีจุดสูงสุดและต่ำสุดเข้าใจง่ายและสามารถสร้างเกณฑ์ตัดสินคุณภาพได้ง่าย

6. ความเป็นวัตถุวิสัย (Objectivity) หมายถึง การตัดสินเกี่ยวกับค่าของตัวชี้วัดมิได้เกิดจากการคิดเอาเองของผู้วิจัย แต่ขึ้นอยู่กับสถานะที่เป็นอยู่หรือเป็นรูปธรรม

7. ค่าของมาตรวัด หรือตัวชี้วัดที่ได้ ควรมีความหมายหรือการตีความได้อย่างสะดวก กล่าวคือ ค่าของมาตรวัดควรมีจุดสูงสุด และต่ำสุดที่ง่ายต่อความเข้าใจ เช่น มีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 10 หรือระหว่าง 0 ถึง 100 ค่าของตัวชี้วัดที่ได้จากการวัด หากอยู่ที่ 60 จะตีความได้ว่าสูงกว่าค่าเฉลี่ย (50) เพียงเล็กน้อย แต่หากค่าของมาตรวัดและตัวบ่งชี้ไม่มีค่าสูงสุด (หรือต่ำสุด) ที่แน่นอน เช่น วัดออกมาแล้วได้ 50 หรือ 120 ซึ่งก็ไม่ทราบว่า 50 หรือ 120 นั้น จะตีความได้ในลักษณะอย่างไร

8. ความถูกต้องในเนื้อหาของตัวชี้วัดที่นำมาใช้ (Content Validity) ในการศึกษาหรือพัฒนาตัวชี้วัด จะต้องศึกษาให้แน่ชัดว่าเนื้อหาในเรื่องที่ศึกษานั้นคืออะไร ตัวชี้วัดที่ดี ต้องมีความถูกต้องในเนื้อหาที่ต้องการวัด รวมทั้งมีความถูกต้องในการพัฒนาตัวชี้วัด (Development Validity) การพัฒนาตัวชี้วัด คือ การนำเอาตัวแปรหลายตัวมารวมกัน ไม่ว่าจะนำมาบวกกันหรือคูณกัน ความถูกต้องในการพัฒนาจึงขึ้นอยู่กับความสามารถพิสูจน์ได้ในเชิงทฤษฎีสอดคล้องกับเชิงประจักษ์ตามที่ปรากฏ

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการนำผลการวิจัยของ นิรมล บางพระ (2558) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ โดยการวิจัยนั้นเกิดขึ้นจากการค้นพบความไม่สมบูรณ์ของการจัดระดับความรุนแรงในรายการโทรทัศน์ของไทยดังนี้

1. การจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหารายการโทรทัศน์ของไทยที่มุ่งเน้นในการคัดกรองรายการเพื่อความเหมาะสมแก่การรับชมของเด็กและเยาวชนเท่านั้น
2. ความรุนแรงต่อสตรีปรากฏในรายการโทรทัศน์อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอแต่ไม่ได้มีการจัดระดับรายการเฉพาะของสตรี
3. การจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหารายการโทรทัศน์ของไทยใช้การจำแนกเพียงตามช่วงวัยของผู้ชมและการใช้เกณฑ์ -3 เท่านั้นขาดการพิจารณาเรื่องอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการรับชมรายการโทรทัศน์

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น นิรมล บางพระ (2558) กล่าวว่า ทำให้เกิดช่องว่างที่ไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้ชมโดยเฉพาะสตรีและไม่ครอบคลุมคุณลักษณะตัวชี้วัดที่ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมทั้งในและต่างประเทศ คือ ตัวชี้วัดด้านอารมณ์ (E:Emotion) ควรนำมาใช้ในการพัฒนาตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีรายการโทรทัศน์ควรเพิ่มตัวชี้วัดอีก 1 ตัว โดยทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์คุณลักษณะตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีครบทั้ง 4 ด้าน อันได้แก่ ด้านเพศ(Sex) ด้านภาษา(Language) ด้านอารมณ์ (Emotion) และด้านพฤติกรรม(Violence) เรียกว่า SLEV Model เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 5 กลุ่ม ได้แก่ นักจิตวิทยา นักวิชาการด้านสื่อสารมวลชน นักวิชาชีพด้านสื่อสารมวลชน

บุคลากรจากองค์กรสตรีทำงานต่อต้านความรุนแรงต่อสตรี และบุคลากรจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมและตรวจสอบการทำงานของสื่อมวลชน ซึ่งผลการวิจัยสรุปว่า ตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์หรือ SLEV Model ประกอบด้วย 44 ตัวชี้วัดย่อย ดังนี้

1.คุณลักษณะด้านเพศ (S : SEX)

- S1.การแต่งกายล่อแหลม
- S2.การแสดงออกทางเพศต่อสตรี
- S3.การล่วงละเมิดทางเพศต่อสตรี
- S4.การเหยียดเพศ ดูถูกเรื่องเพศต่อสตรี
- S5.การสร้างทัศนคติหรือความคิดทางลบเกี่ยวกับเพศหญิง
- S6.สตรียินยอมตกเป็นเหยื่อหรือเป็นเครื่องมือเพื่อตอบสนองทางเพศโดยยินยอมให้ถูกกระทำทางเพศ
- S7.การใช้กำลังข่มขู่หรือล่อลวง ชักชวนเรื่องเพศต่อสตรี
- S8.การให้สิ่งตอบแทนหากสตรียินยอมมีเพศสัมพันธ์
- S9.การทำลายอวัยวะเพศของสตรี
- S10.การหาผลประโยชน์จากรื่องเพศ การค้าหญิง

2.คุณลักษณะด้านภาษา (L : Language)

- L1.ภาษาล่อแหลม หมิ่นเหม่ทะโลมในเชิงขู่สาว
- L2.ภาษาหรือวลีดูถูกเหยียดหยามสตรี
- L3.ข่มขู่ ขู่เชิญสตรี
- L4.ก้าวร้าว ดูหมิ่นศักดิ์ศรีสตรี
- L5.การปฏิเสธความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเองในความรับผิดชอบต่าง ๆ ที่มีต่อสตรี
- L6.การกล่าวโทษหรือใส่ร้ายป้ายสีสตรี
- L7.การข่มขู่คุกคามสตรีด้วยวาจา
- L8.การข่มขู่คุกคามสตรีด้วยกิริยา
- L9.การแสดงกิริยาท่าทาง สีหน้าแววตาที่ดูหมิ่น เหยียดหยาม ชิงชังต่อสตรี

3.คุณลักษณะด้านอารมณ์ (E: Emotion)

- E1.ความหวาดกลัว
- E2.ความเศร้าโศก
- E3.ความเกลียดชัง
- E4.ความขยะแขยง
- E5.สตรีถูกกระทำให้รู้สึกโกรธ
- E6.การทำร้ายจิตใจด้วยวิธีการใด ๆ ต่อสตรี

- E7. การควบคุมบังคับจิตใจสตรีอย่างไม่มีเหตุผล
- E8. การทำให้สตรีอับอาย ไม่กล้าสู้หน้า
- E9. การทำให้สตรีไม่อยู่ในสภาวะสะดวกสบาย
- E10. การทำให้สตรีรู้สึกสิ้นหวังที่ถูกละเลย ไม่ได้รับการตอบสนองจากคนรอบข้างหรือหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องในการที่สตรีถูกกระทำรุนแรง
- E11. สตรีถูกบีบคั้นทางอารมณ์ กัดดันทางจิตใจ ทำให้รู้สึกได้รับความลำบากใจ การบีบบังคับทางเศรษฐกิจ
- E12. สตรีถูกกีดกันเสรีภาพ การถูกทอดทิ้งให้อยู่ตามลำพัง ละเลย เพิกเฉย ทิ้งขว้าง ไม่เอาเป็นธุระในการเอาใจใส่ ถูกจำกัดพื้นที่ ห้ามพูดคุยกับคนอื่น
- E13. การใช้ลูกเป็นเครื่องมือเพื่อต่อรองให้สตรีกระทำตามความต้องการต่าง ๆ
- E14. การทำให้สตรีสะท้อนจิตใจ มีจิตใจหวนไหวต่อเรื่องต่าง ๆ อย่างรุนแรง เมื่อได้ประสบกับสิ่งที่ไม่น่าพอใจ
- E15. สตรีร้องขอความช่วยเหลือแต่ปราศจากการให้ความช่วยเหลือหรือได้รับการเพิกเฉยในการให้ความช่วยเหลือสตรี

4. คุณลักษณะด้านพฤติกรรมความรุนแรง (V: Violence)

- V1. การเข่นตีหรือใช้วัตถุอื่นทำร้ายร่างกายสตรีให้ได้รับบาดเจ็บ
- V2. การเตะ ต่อย กัด หรือทำให้สตรีได้รับบาดเจ็บ
- V3. การทะเลาะวิวาท โต้เถียงสตรีด้วยความโกรธ
- V4. การทำให้ความรุนแรงต่อสตรีจนถูกมองเป็นเรื่องเล็กน้อย หรือไม่เป็นความรุนแรงต่อสตรี
- V5. การกระทำรุนแรงต่อสตรีทุกรูปแบบจนนำมาซึ่งความตาย
- V6. สตรีได้รับความรุนแรงจากผู้อื่นแล้วนำมากระทำรุนแรงต่อตนเอง การทำร้ายตนเองทั้งร่างกายและจิตใจ
- V7. สตรีได้รับความรุนแรงจากผู้อื่นแล้วนำไปกระทำรุนแรงต่อผู้อื่น การทำร้ายผู้อื่นทั้งร่างกายและจิตใจ
- V8. สตรีได้รับความรุนแรงจากผู้อื่นแล้วนำไปกระทำรุนแรงต่อสิ่งมีชีวิตและสิ่งของ
- V9. การกระทำรุนแรงทางเพศ ทางร่างกาย ทางจิตใจจากผู้อื่นส่งผลให้เกิดความทรมานต่อสตรี
- V10. การใช้สิทธิความเป็นชายมีอำนาจเหนือกว่าในการกระทำรุนแรงต่อสตรี

ผู้วิจัยนำตัวชี้วัดทั้ง 44 ตัวชี้วัดย่อยนำมาทดสอบค่าความเชื่อมั่นแบบความสอดคล้องภายในหรือที่เรียกว่า สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค พบว่า ตัวชี้วัดทั้ง 44 ตัวมีความสอดคล้องกันดี โดยไม่จำเป็นต้องตัดตัวแปรใด เพราะได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค อยู่ที่ 0.9594 มีค่าความน่าเชื่อถือสูงมาก และนำตัวแปรที่วัดคุณลักษณะหรือองค์ประกอบเดียวกันมาทดสอบความสัมพันธ์

กันในการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's Alpha Method) โดยตรวจสอบจากค่า Kaiser-Myer-Olkin's measures of sampling adequacy = KMO ได้ค่าKMO ในภาพรวมเท่ากับ 0.968 ซึ่งหมายความว่า คุณลักษณะ และระดับความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์ทั้ง 4 ด้านของงานวิจัยฉบับนี้มีความสัมพันธ์กันมากหมายถึง ค่าสหสัมพันธ์ของคุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์ทั้ง 4 ด้านนั้นมีความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างสูงและระดับสูงและทุกคุณลักษณะมีความสัมพันธ์กัน

จากงานวิจัยของนิรมล บางพระ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิณี ยาวิชัย (2554) ในการวิเคราะห์เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ไทยนั้นพบว่ากลุ่มตัวอย่างของละครที่นำมาวิเคราะห์ตัวละครเพศหญิงถูกกระทำความรุนแรงด้านจิตใจมากที่สุด มากถึงร้อยละ 52.78 โดยรูปแบบของความรุนแรงต่อสตรีทางจิตใจทั้งสิ้น 10 รูปแบบ คือ (1) การกลั่นแกล้ง (2) ถูกขโมยของ (3) การถูกยั่วยุ เยาะเย้ย ถากถาง และประชดประชัน (4) การถูกตำหนิ ทำให้อับอาย และดูถูกเหยียดหยาม (5) ทำให้รู้สึกว่าเป็นคนผิด การใส่ร้าย (6) การโกหกหลอกลวง (7) การถูกควบคุมการดำเนินชีวิต การบังคับให้ปฏิบัติตามคำสั่ง (8) การถูกทอดทิ้ง ถูกแย่งคนรักถูกบอกเลิก (9) การถูกทำให้หวาดกลัว และ (10) ทางเพศ

รูปแบบของความรุนแรงต่อสตรีทางจิตใจที่ปรากฏในละคร 10 รูปแบบในการวิเคราะห์รายการละครไทยของศศิณี ยาวิชัย (2554) ข้างต้นนั้นเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับกับตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ของผู้วิจัยแล้วมีความคล้ายคลึงกัน 7 ตัวชี้วัดของผู้วิจัย ได้แก่ L2. ภาษาหรือวลีดูถูกเหยียดหยามสตรี L6.การกล่าวโทษหรือใส่ร้ายป้ายสีสตรีในกรณีที่สตรีไม่มีความผิด L7.การข่มขู่คุกคามสตรีด้วยวาจาหรือคำพูด เพื่อให้สตรีไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติสุข L8.การข่มขู่คุกคามสตรีด้วยกิริยาหรือการกระทำ เพื่อให้สตรีไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติสุข E3.การทำร้ายจิตใจด้วยวิธีการใด ๆ ต่อสตรีให้สตรีปราศจากความสุขหรือดำเนินชีวิตได้ตามปกติ E4.ควบคุมบังคับจิตใจสตรีอย่างไม่มีเหตุผล และ E9.การกีดกันเสรีภาพ การถูกทอดทิ้งให้อยู่ตามลำพัง ละเลยเพิกเฉย ทั้งช่วง ไม่เอาเป็นธุระในการเอาใจใส่ ถูกจำกัดพื้นที่ ห้ามพูดคุยกับคนอื่น

นอกจากความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ด้านจิตใจแล้วความรุนแรงทางด้านร่างกาย 5 รูปแบบที่พบในละครไทยของศศิณี ยาวิชัย(2554) คือ (1) การทำร้ายร่างกายด้วยมือเปล่า (2) การทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธ (3) การถูกพันนาการ (4) การวางยา ได้แก่ ยานอนหลับ และการใช้ยาสลบ และ (5) ทางเพศ ซึ่งมีลักษณะสอดคล้องกับตัวชี้วัดในรายการโทรทัศน์ของผู้วิจัย 3 ตัวชี้วัด คือ V1.การเขียนตีหรือใช้วัตถุอื่นทำร้ายร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บ V2.การเตะ ต่อย กัด หรือทำให้ได้รับบาดเจ็บ และ S2.การล่วงละเมิดทางเพศและการข่มขืน อาจกล่าวได้ว่าตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นที่นิรมล บางพระพัฒนามาขึ้นนั้นมีความเป็นไปได้ที่สามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์รายการที่ต้องการคัด

กรองเนื้อหารายการให้เหมาะสมกับการนำเสนอรายการเพื่อปราศจากหรือลดทอนภาพเสียงและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์ได้เช่นเดียวกับการคัดกรองรายการที่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนที่มีในปัจจุบัน

นอกจากนี้ผลการวิจัยของนิรมล บางพระ พบว่า ร้อยละ 12.5 ของเพศหญิงมีการแสดงพฤติกรรมเลียนแบบความรุนแรงที่เกิดขึ้นในละครโทรทัศน์ เช่น การลงโทษลูก เขียนตี ทำลายข้าวของ ใช้สีหน้าแสดงออกในการทำร้ายผู้อื่น ใช้อารมณ์ในการตัดสินปัญหา ใช้คำพูดเหยียดหยาม น้ำเสียงก้าวร้าว ดุด่าว่ากล่าว ตีตีสอน เสียตีสี ประชดประชัน ไม่สุภาพคำหยาบคาย เสียงดัง ตะคอกใส่ เป็นต้น

ความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร นั้น ผู้วิจัยได้นำตัวชี้วัดจากงานวิจัยเรื่อง ความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ที่ทำการพัฒนาขึ้นโดย นิรมล บางพระ (2558) ที่มาจากการสร้างตัวชี้วัดที่เรียกว่า ตัวชี้วัดเชิงอัตวิสัยหรือเชิงจิตวิสัย (Subjective Indicators) เป็นการวัดข้อมูลในเชิงคุณภาพหรือคุณลักษณะ ซึ่งเป็นข้อมูลนามธรรมที่ไม่สามารถทำให้ผู้อื่นรับรู้หรือสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน ข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงความรู้สึก ทศนคติ ความคิดเห็น การตัดสินใจ และความเชื่อ เป็นต้น แต่สามารถทำให้เป็นข้อมูลเชิงประมัยได้โดยอาศัยข้อมูลทางคณิตศาสตร์และสถิติเพื่อช่วยในการสังเคราะห์และแยกแยะปรากฏการณ์ทั้งหลายซึ่งเป็นนามธรรมมาสู่ “ตัวชี้วัด” ที่เป็นรูปธรรมได้โดยเกณฑ์ในการวัดมักนิยมใช้การสังเกตจากพฤติกรรมภายนอกหรือการออกแบบสำรวจ ซึ่งจะนำมาทดสอบโดยแบบสอบถามกับกลุ่มเพศชาย 400 คน ในเขตกรุงเทพมหานคร ในการแสดงความคิดเห็นที่มีต่อตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ หรือ SLEV Model และนำข้อมูลจากแบบสอบถามมาทดสอบค่าทางสถิติมาช่วยให้เกิดความเป็นรูปธรรมให้เห็นได้ชัดเจนขึ้นเกี่ยวกับการศึกษาตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Huesmann and Taylor (2006) นำเสนอว่าความรุนแรงทางสื่อโทรทัศน์และในภาพยนตร์นั้นมีผลกระทบต่อพฤติกรรมรุนแรงและก้าวร้าวได้มุ่งเน้นความรุนแรงผ่านในรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ซึ่งไม่น่าแปลกใจว่าเหตุใดจึงมีการกำหนดขอบเขตของเนื้อหารุนแรงในสื่อโทรทัศน์และภาพยนตร์ จากการวิจัยพบว่าเยาวชนในประเทศสหรัฐอเมริกาใช้เวลาเฉลี่ย 3-4 ชั่วโมงต่อวันชมโทรทัศน์ ซึ่งเป็นการสะสมความรุนแรงที่จะส่งผลต่อร่างกาย การวิจัยแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นนั้นมีลักษณะที่สอดคล้องกับเนื้อหาของรายการทางโทรทัศน์ ซึ่งสรุปได้ว่าสื่อทำให้เกิดพฤติกรรมที่รุนแรงและก้าวร้าวเพิ่มขึ้น

บุญเสริม หุตะแพทย์ และคณะ (2552) วิจัยเรื่อง สื่อและความรุนแรงจากสื่อต่อเด็กและเยาวชนไทย พบว่า เด็กและเยาวชนไทยไม่คิดว่าการใช้คำพูดที่เป็นคำด่า หรือคำหยาบคายที่ใช้พูดกับเพื่อนหรือคนที่สนิทสนมด้วยเป็นเรื่องของการใช้ความรุนแรงหรือความก้าวร้าว แต่ถือว่าเป็นเรื่องปกติ และสาเหตุของการใช้ความรุนแรงนั้นมาจากการเห็นพฤติกรรมของคนในครอบครัวและการเลียนแบบพฤติกรรมของสื่อ เยาวชนมีความเข้าใจเรื่องความหมายของการกระทำความรุนแรงในเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต คือ มีการนำเสนอภาพลามก ภาพแสดงการฆาตกรรม การใช้คำพูดในการด่าทอกัน เป็นความรุนแรงที่มีในสื่อเว็บไซต์

ปวีศา วรสิริประภา (2551) วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการกำหนดการนำเสนอเนื้อหาความรุนแรงในละครโทรทัศน์ไทย โดยมุ่งเน้นศึกษาการนำเสนอเนื้อหาความรุนแรงในละครโทรทัศน์ การกลั่นกรองเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมก่อนออกอากาศสู่สายตาประชาชน โดยผลการวิจัยพบว่า ฉากและเนื้อหาความรุนแรงในละครโทรทัศน์มีความไม่เหมาะสมค่อนข้างมากเกินความจำเป็นและถูกนำมาเป็นจุดขายของละครไทย ทั้งการใช้คำพูดดูถูกดูหมิ่น เหยียดหยาม ถ้อยคำหยาบคายหรือกิริยาไม่เหมาะสม ซึ่งบางครั้งภาพความรุนแรงอาจไม่มากแต่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้ชมสูง ผู้ชมละครมองว่าพฤติกรรมในละครอาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้ชมบางกลุ่มที่มีแนวโน้มของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอยู่แล้ว สำหรับกระบวนการพิจารณาเนื้อหาความรุนแรงของละครโทรทัศน์ในประเทศไทยมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่ คุณสมบัติของคณะกรรมการเซ็นเซอร์ของสถานีโทรทัศน์แต่ละแห่งยังไม่มีกำหนดพิจารณาคุณสมบัติที่ชัดเจนทั้งในด้านความเป็นกลาง ความมีคุณธรรม จรรยาบรรณ วุฒิภาวะและวิสัยทัศน์ ส่วนการควบคุมตนเอง (self-control) ของสถานีโทรทัศน์แต่ละแห่งนั้นยังคงมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งในกระบวนการกลั่นกรองเนื้อหารายการที่ไม่เหมาะสมก่อนการเผยแพร่ออกอากาศเพื่อการรักษาประโยชน์สาธารณะให้ดีที่สุด

Carnagey, Anderson and Bartholow (2007) วิจัยเรื่อง Media Violence and Social Neuroscience : New Questions and New Opportunities โดยนำเรื่องของ General Aggression Model (GAM) ในการคาดการณ์เกี่ยวกับการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น รวมถึงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวที่เกิดมาจากการรับสื่อเพราะทำให้เกิดความเร้าอารมณ์ การรับรู้ และส่งผลกระทบ การวิจัยที่ผ่านมาได้ให้การสนับสนุนเกี่ยวกับจิตวิทยาทางสังคม โดยการใช้ทฤษฎี General Aggression Model (GAM) นำมาตรวจสอบตัวแปรของความสัมพันธ์ในส่วนของความเร้าใจที่เกี่ยวข้องกับระบบประสาทวิทยา ได้มีการตรวจสอบการเปิดรับสื่อความรุนแรงกับองค์ประกอบของการคิดและอารมณ์ของผู้ชม ผลจากการศึกษาเรื่องการรับรู้ทางประสาทเรื่องนี้ได้นำเครื่องมือทางประสาทวิทยามีศักยภาพมาค้นหาคำตอบเกี่ยวกับความรุนแรงต่อระบบประสาทที่เกิดจากการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง

ผลการวิจัยพบเกี่ยวกับกลไกทางสรีรวิทยาพื้นฐานผลของการสื่อความรุนแรงได้รับการจำกัดที่ถูกให้ได้รับตัวชี้วัดการเร้าอารมณ์ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคิดและมีผลต่ออารมณ์ที่ก้าวร้าว นักวิจัยทางสรีรวิทยาได้อธิบายถึงการตอบสนองไปยังพฤติกรรมอื่น ๆ ที่จะก่อให้เกิดความก้าวร้าว (คือความคิดและอารมณ์) ที่ปรากฏใน GAM การใช้เครื่องมือเพื่อศึกษาการรับรู้ทางสมอง เช่น เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับศักยภาพการทำงานของสมอง (ERPs) และ การทำหน้าที่ของสนามแม่เหล็กของความสอดคล้องกับภาพความรุนแรงที่รับรู้ fMRI = functional magnetic resonance imaging นักวิทยาศาสตร์สามารถตรวจสอบผลการเปิดรับสื่อความรุนแรงที่ส่งผลกระทบต่อประสาทที่เป็นกระบวนการ เช่น การควบคุมอารมณ์ หน่วยความจำในการจัดเก็บและการค้นคืนและการทำงานของระบบประสาท ซึ่งจะส่งผลกระทบจากการเปิดรับสื่อความรุนแรงต่อผู้บริโภค โดยการส่งผลกระทบต่อกระบวนการทางระบบประสาทและจิตใจ นอกจากนี้การวิจัยพบเรื่องของความเชื่อมโยงของระบบสมองที่มีต่อการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง รูปแบบที่สำคัญในการเชื่อมโยงการกระทำผิดของความรุนแรงเสมือนกับการเปิดใช้งานลดลงของกลไกระบบประสาทที่ใช้สำหรับการควบคุมตนเองและสำหรับการประเมินผลที่ส่งผลกระทบต่อเยื่อหุ้มสมองในสมองกลีบหน้าผากส่วนหน้า ซึ่งมีความสำคัญสำหรับการควบคุมผู้บริหารจัดการของร่างกายที่เชื่อมโยงกับเรื่องของระบบการสื่อสารกับความสัมพันธ์ที่แสดงออกของบุคคลระหว่างที่มีการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรงและทำให้เกิดความก้าวร้าวเพิ่มขึ้น

นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ (2546) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบฐานข้อมูลและสังเคราะห์งานวิจัยด้านความรุนแรงในสังคมไทย การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ วิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ความรู้จากงานวิจัยด้านความรุนแรง และจัดวางระบบฐานข้อมูลงานวิจัยด้านนี้ในระบบ World Wide Web งานวิจัยที่ศึกษาในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524-2544 จำนวน 190

เรื่อง ผ่านการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) และสังเคราะห์โดยใช้หลักการวิจัยด้านความรุนแรงและการวิจัยสุขภาพสตรีเป็นกรอบแนวคิด ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาความรุนแรงในทุกด้านส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงปริมาณที่ศึกษาซ้ำเกี่ยวกับปัจจัยและสาเหตุของการใช้ความรุนแรง ขนาดของปัญหา ความคิดเห็น ทศนคติ ที่มีต่อผู้กระทำความรุนแรงและเหยื่อของความรุนแรง ตลอดจนรูปแบบการดูแลช่วยเหลือ งานวิจัยหลายเรื่องได้สะท้อนความเชื่อและทัศนคติแฝงของนักวิจัยที่ต่อยุ่ระบบวิธีคิดแบบชายเป็นใหญ่ การยอมรับมายาคติและการยอมรับวิธีปฏิบัติตามบทบาทชายหญิงที่อยู่บนมาตรฐานสองระดับในสังคมไทย นอกจากนี้ งานวิจัยหลายเรื่องยังบ่งชี้ให้เห็นข้อจำกัดทางด้านกฎหมาย การบริการทางการแพทย์และทางสังคมต่อเหยื่อของความรุนแรง ดังนั้นการศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบการดูแลช่วยเหลือที่มีประสิทธิภาพจึงควรได้รับการสนับสนุน

ศศิณี ยาวิชัย (2554) ในการวิเคราะห์เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ไทยในพบว่า มีความรุนแรงต่อสตรีเชิงโครงสร้าง 2 ลักษณะ คือ 1. ความรุนแรงเชิงโครงสร้างทางสังคม ฐานะที่แตกต่างนำมาซึ่งการดูถูกเหยียดหยามเชิงชนชั้นอันมีความแตกต่างอันเนื่องมาจากรายได้ การกดขี่จำกัดสิทธิในการดำเนินชีวิตภายใต้โครงสร้างชายเป็นใหญ่และระบบชนชั้นของสังคม และ 2. ความรุนแรงเชิงโครงสร้างทางเพศ ความไม่เท่าเทียมกันด้านคุณค่าของหญิงชายผู้หญิงเป็นเพียงเสมือนวัตถุทางเพศ

Boxer, Paul, Huesmann, Rowell L., Bushman, Brad J., O'Brien, Maureen and Moceri, Dominic. (2008). วิจัยเรื่อง The Role of Violent Media Preference in Cumulative Developmental Risk for Violence and General Aggression. ศึกษาวิจัยความรุนแรงในโทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิดีโอเกมและเพลงพบว่า สื่อที่มีความรุนแรงสามารถเพิ่มความพฤติกรรมก้าวร้าวและความรุนแรง โดยความรุนแรงที่เกิดในระยะสั้นจะส่งผลต่อร่างกายและพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยวาจาและความคิดก้าวร้าวอารมณ์ก้าวร้าว พบหลักฐานที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรงในวัยเด็กจะส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวต่อไปในชีวิต เช่น การล้วงละเมิดทางร่างกายคู่สมรส เพราะมีพฤติกรรมที่ผิดทางอาญารุนแรงมากขึ้น การใช้กำลังบังคับข่มขืน ทำร้ายร่างกาย และเมื่อศึกษาในระยะยาวจะพบว่า หากวัยเด็กมีนิสัยการเปิดรับสื่อความรุนแรงจะทำให้มีความเสี่ยงเพิ่มขึ้นในการแสดงพฤติกรรมความรุนแรง สื่อที่มีความรุนแรงจะมีส่วนในการผลิตเพิ่มขึ้นของความรุนแรงในระยะสั้นโดยการแสดงออกเพิ่มทางสรีรวิทยาเร้าอารมณ์และเรียกแนวโน้มอัตโนมัติเพื่อเลียนแบบ การสังเกตพฤติกรรม การผลิตสื่อความรุนแรงก็ส่งผลกระทบต่อในระยะยาวจะมีการแสดงออกทางพฤติกรรมหลากหลาย เช่น ความก้าวร้าว การแสดงออกกระหว่างบุคคลด้วยการรุกราน พฤติกรรม การลดการตอบสนองอารมณ์ทางสังคม และมีความคิดเชิงลบต่อความรุนแรง